

Rapport

Datum: 16 juni 2006

Rapportnummer: 2006/220

Klacht

Op 23 september 2004 stelde de Nationale ombudsman naar aanleiding van een klacht van verzoeker en uit eigen beweging een onderzoek in naar gedragingen van het arrondissementsparket te Utrecht. De klacht en te onderzoeken gedraging werd als volgt geformuleerd:

De wijze waarop het arrondissementsparket te Utrecht verzoeker bij de behandeling van zijn beroep tegen een WAHV-beschikking de mogelijkheid heeft geboden zijn beroepschrift mondeling toe te lichten, meer in het bijzonder:

de passage in de brief van 6 juni 2003 betreffende het horen;

de toepasselijkheid van de artikelen 7:3 en 7:17 van de Algemene wet bestuursrecht;

de klacht van verzoeker dat hij geen reactie meer heeft ontvangen nadat hij, toen hem dat was gevraagd, had meegedeeld gehoord te willen worden.

De wijze waarop het arrondissementsparket te Utrecht verzoekers verzoek van 3 oktober 2003 om vergoeding van de door hem gemaakte kosten heeft afgehandeld, meer in het bijzonder:

de omstandigheid dat geen rechtsmiddelenclausule is opgenomen in de brief van 27 november 2003;

de klacht dat in de brief van 29 april 2004 het parket een andere reden voor het afwijzen van een kostenvergoeding heeft opgegeven dan in de brief van 27 november 2003.

Beoordeling

I. Algemeen

Verzoeker kreeg een beschikking waarin hem voor het parkeren voor een uitrit een administratieve sanctie was opgelegd. Bij brief van 3 juni 2003 stelde verzoeker ingevolge de Wet administratiefrechtelijke handhaving verkeersvoorschriften (WAHV) administratief beroep in tegen de beschikking (zie Achtergrond, onder 2.1.). De officier van justitie bevestigde bij brief van 6 juni 2003 aan verzoeker de ontvangst van het beroepschrift.

II. Ten aanzien van de passage over het horen in de ontvangstbevestiging

1. De Nationale ombudsman heeft ambtshalve een onderzoek gestart naar de wijze waarop het arrondissementsparket te Utrecht verzoeker bij de behandeling van zijn beroep tegen een WAHV-beschikking de mogelijkheid heeft geboden zijn beroepschrift mondeling toe te lichten, meer in het bijzonder de passage in de brief van 6 juni 2003 betreffende het

horen.

2. In de brief van 6 juni 2003 is verzoeker namens de officier van justitie meegedeeld dat hij zijn beroepschrift mondeling kon toelichten. Als hij van die mogelijkheid geen gebruik wenste te maken, hoefde hij niet te reageren. Voorts is in de brief van 6 juni 2003 aangegeven dat in het geval verzoeker van de mogelijkheid zijn beroepschrift mondeling toe te lichten wel gebruik wilde maken, hij dit binnen twee weken na dagtekening van de brief schriftelijk kenbaar moest maken.

Dit impliceert dat verzoeker niet zou worden gehoord als hij binnen de gestelde termijn in het geheel niet zou reageren.

3. De minister van Justitie ging niet uitdrukkelijk in op dit onderzoeksonderdeel. Gevraagd naar een reactie op de in onderzoek genomen gedragingen schreef de minister de Nationale ombudsman dat de officier van justitie verzoeker overeenkomstig de artikelen 7:16 eerste lid Awb juncto artikel 7, tweede lid WAHV (zie Achtergrond, onder 1.5. en 2.2.) de mogelijkheid heeft geboden zijn beroepschrift mondeling toe te lichten.

4.1. Het vereiste van hoor en wederhoor houdt in dat bestuursorganen bij de voorbereiding van een handeling of beslissing betrokkenen in staat stellen te worden gehoord. Dit vereiste is onder meer neergelegd in de door de minister van Justitie genoemde bepalingen. Deze schrijven voor - kort gezegd - dat de officier van justitie de indiener van het beroepschrift in de gelegenheid stelt te worden gehoord. Van het horen kan worden afgezien als de belanghebbende heeft verklaard geen gebruik te willen maken van het recht te worden gehoord (artikel 7:17 aanhef en onder c Awb, zie Achtergrond, onder 1.6.).

4.2. Het Gerechtshof Leeuwarden heeft in arresten van 26 maart en 23 april 2003 (AB 2003 nr. 258, resp. 260) het standpunt ingenomen dat van horen in een WAHV-beroep mag worden afgezien wanneer de indiener van het beroepschrift niet binnen veertien dagen reageert op een verzoek om te kennen te geven of hij wil worden gehoord. Het hof overwoog dat de officier van justitie het uitblijven van een reactie mag beschouwen als een verklaring dat de indiener van het beroepschrift geen gebruik wil maken van het recht te worden gehoord.

4.3. In WAHV-zaken is het Gerechtshof te Leeuwarden de hoogste rechter. Nu de officier van justitie in zijn brief aan verzoeker invulling heeft gegeven aan het vereiste van hoor en wederhoor op een door deze rechter geaccepteerde wijze, acht de Nationale ombudsman deze gedraging behoorlijk.

III. Ten aanzien van de reden om verzoeker niet te horen

1. De Nationale ombudsman heeft voorts ambtshalve onderzoek gedaan naar de reden op grond waarvan het arrondissementsparket te Utrecht verzoeker bij de behandeling van zijn beroep tegen een WAHV-beschikking niet de mogelijkheid heeft geboden zijn beroepschrift

mondeling toe te lichten, te weten dat het beroep gegrond werd geacht.

2. De minister van Justitie deelde in reactie op dit onderzoeksonderdeel mee dat hij het standpunt van het College van procureurs-generaal in deze deelt. Het standpunt van het College houdt in dat in WAHV-zaken van het horen kan worden afgezien indien de officier van justitie van oordeel is dat er in redelijkheid geen twijfel mogelijk is over zijn beslissing dat het beroep gegrond dient te worden geacht en dat hij derhalve de zaak zonder hoorzitting wenst af te doen. De minister deelde in voornoemde brief ook mee dat uit de wetsgeschiedenis van artikel 7:17 Awb, gezien in samenhang met artikel 7, tweede lid, WAHV kan worden afgeleid dat in WAHV-zaken in geval van een kennelijk gegrond beroep kan worden afgezien van het horen van de indiener van het beroepschrift.

3. Het hiervóór genoemde vereiste van hoor en wederhoor is voor administratief beroep uitgewerkt in artikel 7:16 Awb. De daar geformuleerde hoofdregel houdt in dat belanghebbenden de gelegenheid moeten krijgen te worden gehoord. Voor WAHV-zaken is de wetgever hiervan in zoverre afgeweken dat het horen is beperkt tot degene tot wie de sanctiebeschikking was gericht. De instantie die de beschikking uitschreef - veelal de politie - wordt daarbij niet betrokken (zie Achtergrond, onder 2.2.).

4. Anders dan bij bezwaar noemt de Awb voor de beroepsprocedure niet de mogelijkheid om van horen af te zien wanneer aan het bezwaar volledig wordt tegemoetgekomen (zie Achtergrond, onder 1.2. en 1.6.) De achterliggende gedachte is dat het bestuursorgaan dat op het beroep beslist niet alleen te maken heeft met de bezwaarde burger, maar ook met het bestuursorgaan dat de beschikking gaf. Deze redenering gaat echter niet op in WAHV-zaken waar de beschikkende instantie immers buiten de hoorprocedure blijft. De Nationale ombudsman kan dan ook in zoverre meegaan met het standpunt van het College van procureurs-generaal dat veelal geen sprake zal zijn van schending van het vereiste van hoor en wederhoor wanneer in WAHV-zaken wordt afgezien van horen indien de officier van justitie het voornemen heeft het administratief beroep gegrond te verklaren.

De gedraging is in zoverre behoorlijk.

IV. Ten aanzien van het uitblijven van een reactie op verzoekers verzoek om een mondelinge toelichting te geven

1. Verzoeker klaagde erover dat hij geen reactie meer heeft ontvangen nadat hij, toen hem dat was gevraagd, had meegedeeld gehoord te willen worden.

2. Gedurende het onderzoek is het volgende vast komen te staan. Daarnaar gevraagd, heeft verzoeker bij brief van 12 juni 2003 aangegeven dat hij van de mogelijkheid om zijn beroepschrift mondeling toe te lichten, gebruik wilde maken. Vervolgens heeft de officier van justitie bij beslissing van 19 augustus 2003 het beroep gegrond verklaard.

3. De minister van Justitie sloot zich aan bij het standpunt van het College van procureurs-generaal dat uit de wetsgeschiedenis van artikel 7:17 Awb, bezien in samenhang met artikel 7, tweede lid, WAHV kan worden afgeleid dat in WAHV-zaken in geval van een kennelijk gegrond beroep kan worden afgezien van het horen van de indiener van het beroepschrift. Het College oordeelde voorts dat in het geval van verzoeker geen sprake was van een kennelijk gegrond beroep en concludeerde dat het arrondissementsparket te Utrecht verzoeker ten onrechte niet heeft uitgenodigd voor een hoorzitting.

4. Het vereiste van rechtszekerheid houdt onder meer in dat gerechtvaardigde verwachtingen van burgers en organisaties jegens bestuursorganen door die bestuursorganen worden gehonoreerd.

Dit brengt mee dat wanneer een bestuursorgaan de verwachting wekt dat een burger zal worden gehoord op zijn beroep daarvan niet (onaangekondigd) kan worden afgezien.

5. In de brief waarin verzoeker is uitgenodigd om mee te delen of hij wilde worden gehoord staan twee situaties genoemd waarin de officier van justitie van horen kan afzien: bij een kennelijk niet-ontvankelijk respectievelijk een kennelijk ongegrond beroep. Andere gronden worden niet genoemd. Verzoeker, die heeft meegedeeld een mondelinge toelichting te willen geven, mocht er dus op vertrouwen dat hij voor een hoorzitting zou worden uitgenodigd. Het is daarom in strijd met het rechtszekerheidsvereiste dat de officier van justitie verzoeker niet meer heeft bericht over het horen, maar hem een beslissing op beroep heeft gezonden terwijl geen sprake was van niet-ontvankelijkheid of (kennelijke) ongegrondheid.

De onderzochte gedraging is niet behoorlijk.

V. Ten aanzien van de reden voor afwijzing van de kostenvergoeding

1. Verzoeker klaagt erover dat het arrondissementsparket te Utrecht in de brief van 29 april 2004 een andere reden voor het afwijzen van de onkostenvergoeding opgeeft dan in de brief van 27 november 2003.

2. De officier van justitie verklaarde het administratief beroep van verzoeker bij beslissing van 19 augustus 2003 gegrond en vernietigde de beschikking. Verzoeker gaf op 25 september 2003 schriftelijk aan dat hij het niet eens is met de beslissing van de officier van justitie en schadevergoeding wenst. Op 3 oktober 2003 heeft hij zijn verzoek om onkostenvergoeding nader gespecificeerd. Het arrondissementsparket Utrecht deelde in reactie op verzoekers brieven van 25 september 2003 en van 3 oktober 2003 verzoeker bij brief van 27 november 2003 mee dat op grond van het Besluit proceskosten bestuursrecht niet de werkelijke, maar de forfaitaire bedragen worden vergoed, berekend op basis van verrichte proceshandelingen toe te kennen punten en wegingsfactoren. Gezien het zeer

geringe gewicht van verzoekers beroepschrift, alsmede de aard van de door hem opgegeven kosten, wees de officier van justitie het verzoek om kostenvergoeding af. De brief van 27 november 2003 is ondertekend door de parketsecretaris namens de officier van justitie.

Verzoeker diende hierover een klacht in, waarop de hoofdofficier van justitie besliste bij brief van 29 april 2004. Deze reactie op de klacht geeft een andere reden voor het afwijzen van het verzoek om onkostenvergoeding dan in de brief van 27 november 2003 was opgenomen. In de brief van 29 april 2004 deelde de hoofdofficier van justitie verzoeker mee dat ingevolge het Besluit proceskosten bestuursrecht hij het verzoek om vergoeding van de kosten reeds bij het beroepschrift had moeten doen.

3. De minister van justitie deelt het standpunt van het College van procureurs-generaal dat de behandelaars van de brief van 27 november 2003 en 29 april 2004 blijken te geven van een verschillende visie op de wijze waarop het verzoek om onkostenvergoeding zou moeten worden behandeld en beoordeeld. Het College betreurt deze gang van zaken en de hierdoor bij verzoeker ontstane verwarring.

4 Het motiveringsvereiste houdt in dat het handelen van bestuursorganen feitelijk en logisch wordt gedragen door een kenbare motivering. Dit vereiste impliceert dat de motivering van een beslissing zo moet zijn ingericht dat degene tot wie de beslissing is gericht kan achterhalen hoe een beslissing is opgebouwd en wat de grondslagen van die beslissing zijn.

5. De Nationale ombudsman stelt vast dat in de brief van 29 april 2004 een andere reden voor de afwijzing van het verzoek om kostenvergoeding is vermeld dan in de brief van 27 november 2003, zonder dat de eerdere redengeving is herroepen of de wijziging is toegelicht. Voor verzoeker bleef daardoor onduidelijk op welke gronden het verzoek om onkostenvergoeding is afgewezen. De Nationale ombudsman is daarom van oordeel dat het arrondissementsparket Utrecht in strijd heeft gehandeld met het motiveringsvereiste.

6. Daar komt nog bij dat het in de brief van 29 april 2004 door het arrondissementsparket te Utrecht aangevoerde argument dat verzoeker het verzoek om vergoeding van de kosten reeds bij het beroepschrift had moeten doen, onjuist is. Artikel 7:28 derde lid Awb bepaalt immers dat een verzoek tot vergoeding van kosten moet worden gedaan voordat op het beroep wordt beslist (Achtergrond, onder 1.7.). Behalve in het beroepschrift kan het verzoek bijvoorbeeld in een reactie op de mededeling omtrent het horen of tijdens het horen worden gedaan.

De onderzochte gedraging is niet behoorlijk.

VI. Ten aanzien van de rechtsbescherming op het punt van de kostenvergoeding

1. Zoals hierboven is uiteengezet heeft het onderzoek van de Nationale ombudsman aan het licht gebracht dat verzoeker er op mocht rekenen dat hij in de beroepsprocedure zou worden gehoord en is hem - doordat een hoorzitting uitbleef - een gelegenheid ontnomen om een verzoek tot vergoeding van kosten in te dienen. Verzoeker heeft dat naderhand gedaan met als gevolg dat een beslissing omtrent de kosten niet is opgenomen in het besluit op het administratief beroep, maar in een afzonderlijke brief van de officier van justitie. Bij deze stand van zaken is het niet zozeer van belang in te gaan op de bij aanvang van het onderzoek gestelde vraag naar vermelding van een rechtsmiddelenclausule, alswel naar de vraag of verzoeker gelegenheid heeft gekregen om de afwijzing van de kostenvergoeding aan een rechter voor te leggen.

2. In zijn reactie op de klacht heeft de minister erop gewezen dat achteraf gezien de brieven van 25 september 2003 en 3 oktober 2003 hadden moeten worden opgevat als beroepschrift aan de kantonrechter.

3. Het beginsel van fair play houdt voor bestuursorganen in dat zij burgers de mogelijkheid geven hun procedurele kansen te benutten.

4. De Nationale ombudsman is het met de minister van Justitie eens dat verzoekers brieven van 25 september 2003 en 3 oktober 2003 (als aanvulling op de brief van 25 september 2003) ten onrechte niet als beroepschrift (aan de kantonrechter) in de zin van de WAHV zijn herkend en doorgezonden aan de kantonrechter. Zou dat wel zijn gebeurd, dan had de rechter de mogelijkheid gehad (de afwijzing van) het verzoek om vergoeding van kosten te beoordelen. De Nationale ombudsman is van oordeel dat het arrondissementsparket door de brieven van 25 september en 3 oktober 2003 niet als beroepschrift te herkennen, verzoeker geen mogelijkheid heeft gegeven om zijn procedurele kansen te benutten. Het arrondissementsparket Utrecht heeft hiermee in strijd gehandeld met het beginsel van fair play.

De onderzochte gedraging is niet behoorlijk.

5. Het parket heeft de bewuste brieven echter niet als beroepschrift opgevat, maar daarop zelf een schriftelijk antwoord gegeven. Door de uitdrukkelijke verwijzing naar het Besluit proceskosten bestuursrecht komt deze reactie materieel overeen met besluit op een verzoek als bedoeld in artikel 7:28 Awb. Het parket had, door de reactie ook in formeel opzicht zo veel mogelijk in te kleden als zo'n besluit er toe kunnen bijdragen dat het appellabel was geweest en aldus een eigen tekortkoming waardoor verzoeker van rechtsbescherming verstoken dreigde te blijven, mogelijk kunnen repareren. Ook deze kans heeft het parket, in strijd met het vereiste van fair play, laten liggen.

Conclusie

De klacht over het arrondissementsparket te Utrecht is

gegrond ten aanzien van:

het uitblijven van een reactie op het verzoek gehoord te worden, wegens schending van het vereiste van rechtszekerheid;

het opgeven van verschillende redenen voor afwijzing van de kostenvergoeding, wegens schending van het motiveringsvereiste;

De ambtshalve onderzochte gedraging van het arrondissementsparket te Utrecht is

behoorlijk ten aanzien van:

het onderkennen van "kennelijke gegrondheid" van het beroep als situatie waarin van het horen kan worden afgezien;

de passage in de brief van 6 juni 2003 over het horen.

niet behoorlijk ten aanzien van:

het niet aanmerken van de brieven van 25 september 2003 en 3 oktober 2003 als beroepschrift, wegens schending van het beginsel van fair play.

Onderzoek

Op 24 mei 2004 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift, gedateerd 21 mei 2004, van de heer J. te W., met een klacht over een gedraging van het arrondissementsparket te Utrecht. Verzoeker had zich al eerder, bij brief van 8 december 2003, tot de Nationale ombudsman gewend. Zijn verzoek voldeed toen echter niet aan het kenbaarheidsvereiste als neergelegd in artikel 12, tweede lid, van de Wet Nationale ombudsman (oud), zodat het niet in onderzoek werd genomen. Naar aanleiding van verzoekers brief van 21 mei 2004 werd naar deze gedraging, die wordt aangemerkt als een gedraging van de minister van Justitie, een onderzoek ingesteld.

De behandeling van de zaak waarover de heer J. klaagde, was voor de Nationale ombudsman tevens aanleiding om een onderzoek uit eigen beweging in te stellen.

In het kader van het onderzoek werd de minister van Justitie verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben. Tijdens het onderzoek kregen betrokkenen de gelegenheid op de door ieder van hen verstrekte inlichtingen te reageren.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen. De minister van Justitie berichtte dat het verslag hem geen aanleiding gaf tot het maken van opmerkingen. Verzoeker gaf binnen de gestelde termijn geen reactie.

Bevindingen

De bevindingen van het onderzoek luiden als volgt:

A. feiten

1. Bij beschikking van 20 mei 2003 is verzoeker een administratieve sanctie opgelegd voor fout parkeren. Op 3 juni 2003 stelde verzoeker beroep in bij de officier van justitie tegen de oplegging van de administratieve sanctie.

2. Bij brief van 6 juni 2003 deelde de officier van justitie verzoeker onder meer het volgende mee:

"Naar aanleiding van het door u ingediende beroepschrift tegen een u opgelegde administratieve sanctie (...) deel ik u mede dat uw beroep door mij in behandeling is genomen (...).

(...)

Als u geen gebruik wenst te maken van de mogelijkheid van een mondelinge toelichting, (omdat u van mening bent dat uw schriftelijk beroep reeds voldoende is), hoeft u niet op deze brief te reageren.

Indien u wel gebruik wenst te maken van de mogelijkheid van een mondelinge toelichting, verzoek ik u dringend dit binnen twee weken na dagtekening van deze brief schriftelijk kenbaar te maken aan de officier van justitie.

(...)

De officier van justitie kan (volgens artikel 7:17 van de Algemene wet bestuursrecht) (zie Achtergrond, onder 1.7.; N.o.) van een verzoek tot horen overigens afzien, als het beroep kennelijk niet-ontvankelijk of kennelijk niet gegrond is."

3. Bij brief van 12 juni 2003 gaf verzoeker aan dat hij gebruik wenste te maken van het recht zijn beroepschrift mondeling toe te lichten.

4. Bij verzenddatum van 19 augustus 2003 deelde het Centraal Justitieel Incasso Bureau verzoeker de beslissing van de officier van justitie op het beroep mee. Deze beslissing van de officier van justitie hield onder meer het volgende in:

"Het in het beroepschrift gestelde is voldoende aannemelijk geworden, zodat de beschikking niet in stand kan blijven. De officier van justitie verklaart het beroep gegrond en vernietigt daarom de beschikking."

5. Verzoeker schreef de officier van justitie bij brief van 25 september 2003 onder meer het volgende:

"Ondergetekende (...) is het niet eens met de door u in het geheel niet gemotiveerde beslissing.

Tevens wenst ondergetekende in aanmerking te komen voor een schadevergoeding voor alle administratieve maatregelen die hij heeft moeten doen zonder dat hieraan door Justitie enige aandacht is besteed en waarbij daarna uiteindelijk een seponering zonder enige opgave van redenen heeft plaatsgevonden."

6. Gedurende het telefoongesprek op 2 oktober 2003 tussen verzoeker en het arrondissementsparket te Utrecht werd verzoeker verzocht om de door hem naar aanleiding van het beroepschrift gemaakte kosten te specificeren.

7. Bij brief van 3 oktober 2003 specificeerde verzoeker de door hem naar aanleiding van het beroepschrift gemaakte kosten nader. Hij verzocht schriftelijk om vergoeding van de door hem gemaakte administratiekosten, kosten ter zake van het maken van foto's en de kosten ter zake van bezoeken aan het politiebureau.

8. Bij brief van 27 november 2003 deelde het arrondissementsparket te Utrecht verzoeker onder meer het volgende mee:

"In goede orde zijn uw brieven, waarin u om schadevergoeding heeft verzocht, op het arrondissementsparket ontvangen. In deze brieven hebt u de officier van justitie verzocht een schadevergoeding te verstrekken inzake de gemaakte kosten in de procedure van de Wet administratiefrechtelijke handhaving verkeersvoorschriften (WAHV).

Op het ingediende verzoek bericht ik u het volgende.

De Wet administratiefrechtelijke handhaving verkeersvoorschriften (WAHV) is een wet van bestuursrechtelijke aard en derhalve zijn delen van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) overeenkomstig van toepassing.

Destijds hebt u binnen de procedure van de WAHV beroep ingesteld tegen een administratieve sanctie, waarbij de officier van justitie indertijd uw beroep gegrond heeft verklaard, waarvan u ook een beslissing hebt ontvangen. Deze beslissing is in een geautomatiseerd systeem ingebracht zonder aan u de desbetreffende dossierstukken te zenden.

Omdat u in uw beroep op de officier van justitie niet heeft aangegeven een zwaarwegend belang te hebben bij de dossierstukken en uw beroep gegrond is verklaard, heeft de officier van justitie volstaan met het laten toezenden van een landelijke standaardbeslissing en is hiermee de onderhavige zaak afgesloten.

Op grond van uw beroepschrift heeft de officier van justitie indertijd nader onderzoek laten instellen bij de opsporingsinstantie. Dit onderzoek heeft geresulteerd in een brondocument en een uitdraai uit het kentekenregister. Thans valt op basis van de dossierstukken en uw beroep niet na te gaan wat de reden is geweest van de vernietiging van de onderhavige beschikking.

Op uw uitdrukkelijk verzoek doe ik u hierbij de dossierstukken toekomen.

Ten aanzien van uw verzoek om een kostenvergoeding meld ik u het volgende.

Binnen de procedure van de WAHV is het Besluit proceskosten bestuursrecht van toepassing. Het bovengenoemde besluit bevat een limitatieve opsomming van de kosten waarop deze zaak betrekking kan hebben. Echter, op grond van dit besluit worden niet de werkelijke kosten vergoed, maar forfaitaire bedragen, berekend op basis van verrichte proceshandelingen toe te kennen punten en wegingsfactoren.

Gezien het zeer geringe gewicht van uw beroepschrift, alsmede de aard van de door u opgegeven kosten in deze zaak, acht de officier van justitie toekenning van uw verzoek tot kostenvergoeding niet aangewezen.

(...)

Hoogachtend,

Namens de officier van justitie

(...)

parketsecretaris"

9. Bij brief van 8 december 2003 diende verzoeker bij de Nationale ombudsman een klacht in. Omdat verzoeker nog niet had voldaan aan het kenbaarheidsvereiste als opgenomen in artikel 12, tweede lid, Wet Nationale ombudsman (oud), werd zijn brief door de Nationale ombudsman ter behandeling voorgelegd aan de hoofdofficier van justitie te Utrecht.

10. Bij brief van 29 april 2004 deelde de plaatsvervangend hoofdofficier van justitie verzoeker onder meer het volgende mee:

"De Nationale ombudsman heeft mij verzocht om uw klacht over de officier van justitie werkzaam bij het arrondissementsparket Utrecht in behandeling te nemen. Uw klacht behelst de omstandigheid dat de officier van justitie is voorbijgegaan aan uw verzoek om een mondelinge toelichting te geven op uw beroepschrift van 3 juni 2003, terwijl de officier van justitie u had gevraagd uitdrukkelijk mede te delen of u daar behoefte aan had en u daarop uitdrukkelijk heeft aangegeven dat u er prijs op stelde om gehoord te worden. Volgens de Nationale ombudsman is uw brief van 3 oktober 2003 aan de officier van

justitie als klacht gericht aan de hoofdofficier van justitie, aan te merken en had uw brief als klacht in behandeling dienen te worden genomen.

Ik heb de Nationale ombudsman telefonisch bericht dat ik uw klacht in behandeling zal nemen.

Inzake uw klacht bericht ik u dat de officier van justitie niet aan uw verzoek om gehoord te worden heeft gehoor gegeven omdat hij reeds voldoende informatie had om tot een gegrondverklaring van het beroep te concluderen en een hoorzitting hierdoor niet nodig werd geacht. Nu de officier van justitie het beroep gegrond heeft verklaard en de bestreden beschikking heeft vernietigd, wordt u geacht niet in uw belangen te zijn geschaad.

Ik acht uw klacht dan ook kennelijk ongegrond.

Voorts bent u bij de beschikking van 19 augustus 2003 van de officier van justitie bericht, dat indien u zich niet kunt verenigen met de beslissing van de officier van justitie op uw beroepschrift, u beroep kunt aantekenen bij de kantonrechter. Hiervan heeft u geen gebruik gemaakt.

Ten aanzien van het verzoek van de Nationale ombudsman om uw brief van 8 december 2003 aan de Nationale ombudsman als een bezwaarschrift, gericht tegen de beslissing van de officier van justitie inzake het verzoek tot schadevergoeding - zoals verwoord in zijn brief van 27 november 2003 -, aan te merken, bericht ik u dat ik uw brief niet als een bezwaarschrift aanmerk. De brief van de officier van justitie van 27 november 2003 is naar mijn mening namelijk niet als een beslissing in de zin van de Algemene wet bestuursrecht aan te merken. Gelet op het Besluit proceskosten bestuursrecht dat binnen de procedure van de WAHV van toepassing is, dient een verzoek tot schadevergoeding reeds bij het beroepschrift te worden vermeld opdat het verzoek bij de beoordeling van de beslissing op het beroepschrift kan worden meegenomen door de officier van justitie. Indien men zich voorts niet met de beslissing van de officier van justitie op het beroepschrift kan verenigen bestaat voor hem/haar de mogelijkheid om beroep in te stellen bij de kantonrechter, zoals staat vermeld op de beslissing van de officier van justitie op het beroepschrift.

In casu heeft u verzuimd om bij uw beroepschrift aan te geven dat u een vergoeding van de gemaakte kosten wenst. Mij is gebleken dat u eerst nadat het beroep door de officier van justitie op 19 augustus 2003 gegrond was verklaard, op 25 september 2003 te kennen heeft gegeven een vergoeding van de gemaakte kosten te wensen. De beslissing van de officier van justitie, zoals verwoord in zijn brief van 27 november 2003, is dan ook niet als een bestuurlijke beslissing op een verzoek tot vergoeding van de gemaakte kosten aan te merken en tegen de beslissing bestaat derhalve geen bezwaar- of beroepsmogelijkheid.

Dit laat onverlet dat u natuurlijk altijd nog uw schadeclaim via de civiele (kanton)rechter aanhangig kan maken."

B. Standpunt verzoeker

Het standpunt van verzoeker is kort weergegeven onder Klacht en onderzochte gedraging, het derde en vijfde gedachtenstreepje.

C. Standpunt Minister van Justitie

1. De minister van Justitie reageerde naar aanleiding van de klacht en het ambtshalve onderzoek bij brief van 6 december 2004 onder meer als volgt:

"1. Het feitenrelaas

Bij brief van 3 juni 2003 heeft verzoeker beroep ingesteld tegen de beslissing tegen de oplegging van de administratieve sanctie in het kader van de Wet administratiefrechtelijke handhaving verkeersvoorschriften (WAHV) van 20 mei 2003. Uit informatie van het arrondissementsparket Utrecht kan worden opgemaakt dat de officier van justitie bij brief van 6 juni 2003 aan verzoeker de ontvangst van zijn beroepschrift jegens de hem opgelegde administratieve sanctie van 20 mei 2003 heeft bevestigd en verzoeker in de gelegenheid heeft gesteld zijn beroepschrift mondeling toe te lichten. De officier van justitie heeft daarbij opgemerkt dat volgens artikel 7:17 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) van een verzoek tot horen kan worden afgezien, indien het beroep kennelijk niet-ontvankelijk of kennelijk ongegrond is.

Bij besluit van 19 augustus 2003 heeft de officier van justitie het beroep van verzoeker gegrond verklaard en de beschikking van 20 mei 2003 vernietigd. In dit besluit heeft de officier van justitie verzoeker gewezen op de beroepsmogelijkheid bij de kantonrechter.

Bij brief van 25 september 2003 heeft verzoeker de officier van justitie medegedeeld dat hij het niet eens is met de door de officier in het geheel niet gemotiveerde beslissing. Verzoeker geeft daarbij tevens aan dat hij in aanmerking wenst te komen voor een schadevergoeding. Verzoeker heeft bij brief van 3 oktober 2003 desgevraagd de kosten gespecificeerd die hij in het kader van de procedure - volgens hem onnodig - heeft gemaakt.

In reactie op verzoekers brief heeft de parketsecretaris bij brief van 27 november 2003 medegedeeld dat niet valt na te gaan wat de reden is geweest van de vernietiging van de beschikking van 20 mei 2003. Voorts wordt door de parketsecretaris medegedeeld dat gezien het zeer geringe gewicht van verzoekers beroepschrift, alsmede de aard van de door verzoeker opgegeven kosten in deze zaak, de officier van justitie toekenning van verzoekers verzoek tot kostenvergoeding niet aangewezen acht.

Bij brief van 29 april 2004 heeft de hoofdofficier van justitie te Utrecht op verzoek van de Nationale ombudsman aan verzoeker medegedeeld de brief van verzoeker van 25 september 2003 aan te merken als een klacht in de zin van de Klachtenregeling

Arrondissementsparket Utrecht. In zijn brief heeft de hoofdofficier van justitie - kort gezegd - aangegeven dat de officier van justitie in het onderhavige geval van het horen van verzoeker mocht afzien. De hoofdofficier acht verzoekers klacht dan ook ongegrond.

Met betrekking tot zijn verzoek om schadevergoeding wordt door de hoofdofficier het volgende opgemerkt.

De hoofdofficier van justitie is van oordeel dat de brief van 27 november 2003 niet dient te worden aangemerkt als een besluit in de zin van de Algemene wet bestuursrecht waartegen bezwaar openstaat. Verzoeker heeft immers verzuimd om bij zijn beroepschrift aan te geven dat hij een vergoeding van de gemaakte kosten wenst. Pas nadat de officier van justitie het beroepschrift gegrond had verklaard, heeft verzoeker zijn verzoek om schadevergoeding ingediend. De hoofdofficier is van oordeel dat verzoeker, nu hij zich kennelijk niet kon vinden in de beslissing van de officier van justitie, gebruik had dienen te maken van de mogelijkheid tegen de beslissing van de officier van justitie een beroepschrift in te dienen bij de kantonrechter. Verzoeker heeft van deze mogelijkheid geen gebruik gemaakt. De beslissing van de officier van justitie, zoals verwoord in zijn brief van 27 november 2003, is dan ook niet als een bestuurlijke beslissing op een verzoek tot vergoeding van de gemaakte kosten aan te merken. Tegen deze beslissing bestaat dan ook geen bezwaar- en beroepsmogelijkheid. Naar het oordeel van de hoofdofficier van justitie laat dit echter onverlet dat verzoeker zijn schadeclaim nog altijd via de civiele rechter aanhangig kan maken.

(...) met betrekking tot het horen

Met betrekking tot de wijze waarop het arrondissementsparket Utrecht verzoeker bij de behandeling van zijn beroep tegen een WAHV-beschikking de mogelijkheid heeft geboden zijn beroepschrift mondeling toe te lichten kan het volgende worden opgemerkt.

Overeenkomstig de artikelen 7:16, eerste lid, Awb (zie Achtergrond, onder 1.6.; N.o.) juncto artikel 7, tweede lid, WAHV (zie Achtergrond, onder 2.2.; N.o.) heeft de officier van justitie verzoeker in de gelegenheid gesteld te worden gehoord. Door verzoeker is bij brief van 12 juni 2003 aangegeven dat hij gebruik wenst te maken van het recht een mondelinge toelichting op het beroep te geven. Bij beschikking van 19 augustus 2003 heeft de officier van justitie verzoekers beroep zonder hem nader te horen gegrond verklaard en het bestreden besluit vernietigd. De officier van justitie heeft het beroep van verzoeker daarmee afgedaan als ware het een kennelijk gegrond beroep. Het College (van procureurs-generaal; N.o.) is van oordeel dat uit de wetsgeschiedenis bij artikel 7:17 Awb, gezien in samenhang met artikel 7, tweede lid, WAHV kan worden afgeleid dat in WAHV-zaken in geval van een kennelijk gegrond beroep kan worden afgezien van het horen. Uit de wetsgeschiedenis bij artikel 7:17 Awb blijkt immers het volgende:

'De onderdelen a, b en c van dit artikel stemmen overeen met artikel 7:3 onderdelen a, b en c (zie Achtergrond, onder 1.3.; N.o.). Onderdeel d van dat artikel is niet overgenomen omdat het beroepsorgaan niet alleen te maken heeft met de bezwaarde burger en eventuele andere belanghebbenden maar ook met het bestuursorgaan dat zich in de positie van verwerende partij bevindt (Parl. Gesch. Awb I, p. 357). Indien het beroepsorgaan het beroep kennelijk gegrond acht, zal het toch moeten horen, tenzij het bestuursorgaan dat de primaire beslissing nam, verklaart geen gebruik te willen maken van het recht gehoord te worden.'

In artikel 7 van de WAHV is echter bepaald dat de officier van justitie alleen de indiener van het beroep in de gelegenheid stelt te worden gehoord. Van het horen van de regiopolitie die de bestreden beschikking heeft genomen is in WAHV-zaken geen sprake. Het College is daarom de mening toegedaan dat in het geval van de WAHV van de hoorplicht kan worden afgezien indien de officier van justitie van oordeel is dat er in redelijkheid geen twijfel mogelijk is over zijn beslissing dat het beroep gegrond dient te worden geacht en dat hij derhalve de zaak zonder hoorzitting wenst af te doen.

Het College merkt hierbij op dat bij het indienen van een administratief beroep door appellant rekening dient te worden gehouden met het feit dat zijn beroepschrift op vereenvoudigde wijze wordt afgedaan. Het niet verzoeken om een kostenvergoeding bij het beroepschrift dient in die gevallen voor rekening en risico te komen van appellant.

Uit informatie van het arrondissementsparket is thans gebleken dat het beroep van verzoeker gegrond is geacht omdat de administratieve sanctie naar het oordeel van de officier van justitie was gebaseerd op een onjuiste feitcode.

Aangezien de door de verbalisant omschreven locatie naar het oordeel van de officier van justitie niet kan worden aangemerkt als een uitrit, kon verzoeker zich niet schuldig hebben gemaakt aan de gedraging waarop de sanctie was gebaseerd.

Op grond hiervan houdt het College het ervoor dat er, gelet op de omstandigheid dat de officier van justitie verzoeker reeds in de gelegenheid had gesteld te worden gehoord alsmede de motivering van de beslissing op beroep, geen sprake was van een kennelijk gegrond beroep. De passage in de ontvangstbevestiging over het afzien van de hoorplicht had derhalve niet opgenomen mogen worden. Deze passage verhoudt zich immers niet met de daaraan voorafgaande passage waarin verzoeker in de gelegenheid wordt gesteld te worden gehoord.

Het College is dan ook van oordeel dat het arrondissementsparket Utrecht verzoeker ten onrechte niet heeft uitgenodigd voor een hoorzitting alwaar hij zijn beroepschrift nader had kunnen toelichten en eventueel had kunnen aanvullen. Bij die gelegenheid had verzoeker alsnog een verzoek om kostenvergoeding kunnen indienen.

(...) met betrekking tot de kostenvergoeding:

(...)

Het College is van oordeel dat het arrondissementsparket Utrecht verzoekers verzoek van 25 september 2003 (waarop het verzoek van 3 oktober 2003 een aanvulling vormt) had dienen aan te merken als een beroepschrift aan de kantonrechter. Dat verzoeker zijn verzoek niet als zodanig heeft gekenmerkt, doet daar niet aan af. Evenmin doet daaraan af dat verzoeker beroep wenste in te stellen tegen de gegrondverklaring van zijn administratief beroep. Het betreffende verzoek voldoet aan alle inhoudelijke eisen zoals gesteld in artikel 6:5 Awb (zie Achtergrond, onder 1.1.; N.o.). Daarnaast is het verzoek binnen de daartoe gestelde beroepstermijn van zes weken door de officier van justitie in goede orde ontvangen.

De officier van justitie heeft de brieven van verzoeker van 25 september en 3 oktober 2003 kennelijk, gelet op het voorgaande, ten onrechte opgevat als een klacht en deze klacht bij brief van 27 november 2003 afgedaan. Met betrekking tot de behandeling van verzoekers klacht, is het College van mening dat de officier van justitie verzoekers klaagschrift ten onrechte niet conform de Klachtenregeling Arrondissementsparket Utrecht heeft afgehandeld. Op grond van de Klachtenregeling is het immers de hoofdofficier van justitie die daarop dient te beslissen (zie Achtergrond, onder 4.; N.o.).

Met betrekking tot de brief van 27 november 2003 merkt het College op dat, gelet op hetgeen hierboven is gesteld, deze niet dient te worden aangemerkt als een besluit in de zin van de Algemene wet bestuursrecht waarin een rechtsmiddelenclausule had behoren te worden opgenomen. Als gezegd hadden de brieven van 25 september en 3 oktober 2003 als een beroepschrift aan de kantonechter moeten worden opgevat.

Bij brief van 29 april 2004 heeft de hoofdofficier van justitie op verzoek van de Nationale ombudsman verzoekers klacht in behandeling genomen conform de reeds hierboven genoemde Klachtenregeling OM. Deze reactie op verzoekers klacht geeft een andere reden voor het afwijzen van een kostenvergoeding dan in de brief van 27 november 2003 is opgenomen. De behandelaars van beide brieven geven blijk van een verschillende visie op de wijze waarop het verzoek om kostenvergoeding zou moeten worden behandeld en beoordeeld. Het College betreurt deze gang van zaken en de hierdoor bij verzoeker ontstane verwarring.

Nu de officier van justitie achteraf gezien ten onrechte heeft afgezien van het horen en de brief van verzoeker van 25 september 2003 ten onrechte niet als beroepschrift heeft aangemerkt, ziet het College aanleiding ambtshalve uit coulance alsnog te bezien of verzoeker voor een kostenvergoeding ex artikel 7:28 Awb (zie Achtergrond, onder 1.9.; N.o.) in aanmerking zou zijn gekomen. Het College zal verzoeker hieromtrent separaat berichten.

Door de hoofdofficier van justitie te Utrecht is desgevraagd aangegeven dat naar aanleiding van het onderhavige onderzoek de behandeling van beroepschriften alsmede klachten haar bijzondere aandacht heeft. De hoofdofficier zal met name de nodige maatregelen treffen om binnen haar arrondissementsparket de procedures met betrekking tot het signaleren van beroepschriften aan de kantonrechter en klaagschriften van derden zoals bedoeld in de Klachtenregeling aan te scherpen.

Ik deel het standpunt van het College ten aanzien van uw onderzoeksvragen."

D. Reactie verzoeker

Verzoeker reageerde bij brief van 14 januari 2005 onder meer als volgt:

"Met de inhoud (...) (zie Bevindingen, onder C; N.o.) kan ik instemmen, hoewel ik het betreurt dat het toegeven van een simpel ambtelijke falen blijkbaar uitsluitend mogelijk is wanneer men zich via de Nationale ombudsman tot de hoogste justitiële instantie kan wenden.

Uit de bijlagen heb ik kunnen vernemen, dat de seponering verband houdt met het feit dat de OvJ kennelijk het bewuste fietspad niet als een openbare uitrit beschouwde.

(...)

Hetgeen tot nog toe niet bevredigend voor mij is beantwoord, is het feit dat:

de zaak wordt zonder opgaaf van redenen geseponneerd

hierop geeft ondergetekende als antwoord, dat hij onnodig kosten heeft gemaakt

vervolgens wordt hij gebeld door Justitie, dat hij zijn kosten schriftelijk en gespecificeerd kan indienen

hierna ontvangt hij dan van Justitie een schriftelijke afwijzing voor de vergoeding van de gemaakte kosten.

Hoe is het mogelijk dat eerst door Justitie wordt ingestemd met vergoeding van de gemaakte kosten (waarom immers telefonisch door Justitie werd verzocht!) en men daarna blijkbaar ontdekt, dat dergelijke kosten niet worden vergoed?"

Achtergrond

1. Algemene wet bestuursrecht

1.1. Artikel 6:23

"1. Indien beroep kan worden ingesteld tegen de beslissing op het bezwaar of beroep, wordt daarvan bij de bekendmaking van de beslissing melding gemaakt.

2. Hierbij wordt vermeld door wie, binnen welke termijn en bij welk orgaan beroep kan worden ingesteld."

1.2. Artikel 7:3, opgenomen in afdeling 7.2 over de bezwaarprocedure

"Van het horen van belanghebbenden kan worden afgezien indien:

- a. het bezwaar kennelijk niet-ontvankelijk is,
- b. het bezwaar kennelijk ongegrond is,
- c. de belanghebbenden hebben verklaard geen gebruik te willen maken van het recht te worden gehoord, of
- d. aan het bezwaar volledig tegemoet wordt gekomen en andere belanghebbenden daardoor niet in hun belangen kunnen worden geschaad."

1.3. Artikel 7:15, tweede lid, eerste volzin, derde en vierde lid

"2. De kosten, die de belanghebbende in verband met de behandeling van het bezwaar redelijkerwijs heeft moeten maken, worden door het bestuursorgaan uitsluitend vergoed op verzoek van de belanghebbende voorzover het bestreden besluit wordt herroepen wegens aan het bestuursorgaan te wijten onrechtmatigheid. (...)

3. Het verzoek wordt gedaan voordat het bestuursorgaan op het bezwaar heeft beslist. Het bestuursorgaan beslist op het verzoek bij de beslissing op het bezwaar.

4. Bij algemene maatregel van bestuur worden nadere regels gesteld over de kosten waarop de vergoeding uitsluitend betrekking kan hebben en over de wijze waarop het bedrag van de kosten wordt vastgesteld."

1.4. T&C Algemene wet bestuursrecht, vierde druk, 2003, aantekening 6 bij artikel 7:15

"Tegen de beslissing op het verzoek staat rechtstreeks beroep op de bestuursrechter open. Deze is ingevolge het bepaalde in art. 8:75 bij uitsluiting bevoegd. Zie aant. 3 onder dat artikel. Voor kosten die onder lid 2 van het artikel vallen, is de burgerlijke rechter dus onbevoegd. De weg via het zelfstandig schadebesluit is afgesneden door het woord uitsluitend in lid 2 van het artikel."

1.5. Artikel 7:16

"1. Voordat een beroepsorgaan op het beroep beslist, stelt het belanghebbenden in de gelegenheid te worden gehoord.

2. Het beroepsorgaan stelt daarvan in ieder geval de indiener van het beroepschrift op de hoogte, alsmede het bestuursorgaan dat het besluit heeft genomen en de belanghebbenden die bij de voorbereiding van het besluit of bij de behandeling van het bezwaarschrift hun zienswijze naar voren hebben gebracht."

1.6. Artikel 7:17, opgenomen in de afdeling over administratief beroep

"Van het horen van belanghebbenden kan worden afgezien indien:

- a. het beroep kennelijk niet-ontvankelijk is,
- b. het beroep kennelijk ongegrond is, of
- c. de belanghebbenden hebben verklaard geen gebruik te willen maken van het recht te worden gehoord."

1.7. Artikel 7:28, tweede lid, eerste volzin, derde en vierde lid

"2. De kosten, die de belanghebbende in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken, worden door het bestuursorgaan uitsluitend vergoed op verzoek van de belanghebbende voorzover het bestreden besluit wordt herroepen wegens aan het bestuursorgaan te wijten onrechtmatigheid. (...)

3. Het verzoek wordt gedaan voordat het beroepsorgaan op het beroep heeft beslist. Het beroepsorgaan beslist op het verzoek bij de beslissing op het beroep.

4. Bij algemene maatregel van bestuur worden nadere regels gesteld over de kosten waarop de vergoeding uitsluitend betrekking kan hebben en over de wijze waarop het bedrag van de kosten wordt vastgesteld."

1.8. T&C Algemene wet bestuursrecht, vierde druk 2003, aantekening 6 bij artikel 7:28

"Tegen de beslissing op het verzoek staat rechtstreeks beroep op de bestuursrechter open. Deze is ingevolge het bepaalde in art. 8:75 bij uitsluiting bevoegd. Zie ook aant. 3

onder dat artikel. Voor kosten die onder lid 2 van het artikel vallen, is de burgerlijke rechter dus onbevoegd. De weg via het zelfstandig schadebesluit is afgesneden door de woord *uitsluitend* in lid 2 van het artikel."

1.9. Memorie van Toelichting bij de Wijzigingswet van de Algemene wet bestuursrecht met betrekking tot de kosten van bezwaar en administratief beroep (kosten bestuurlijke voorprocedures); (Kamerstukken II, vergaderjaar 1999/2000, 27024, nr. 3, p. 8, onderdeel

7)

"De regel dat de bestuursrechter bij uitsluiting bevoegd is het bestuursorgaan in de kosten van de voorprocedure te veroordelen, betekent dat andere *rechters* daartoe niet bevoegd zijn. Zij staat er niet aan in de weg, dat het bestuursorgaan, dan wel, in administratief beroep, het beroepsorgaan tot vergoeding van de kosten besluit. Het zou immers ongerijmd zijn, als het bestuursorgaan zelf niet bevoegd zou zijn tot iets, waartoe het door de rechter wel veroordeeld kan worden. In de opzet van het wetsvoorstel neemt het bestuursorgaan - desverzocht - in beginsel (eerst) zelf een beslissing omtrent vergoeding van kosten, en wel in de beslissing op het bezwaar- of beroepschrift. Daarom is het criterium voor vergoeding ook in de eerste plaats neergelegd in de artikelen 7:15 en 7:28, die zien op de bezwaarschriftprocedure respectievelijk het administratief beroep.

(...)

Een belangrijk uitgangspunt is voorts dat - evenals bij artikel 8:75 van de Awb het geval is - het wettelijk stelsel voorziet in concentratie van rechtsgangen en leidt tot beperking van voorprocedures. Daartoe stellen wij een stelsel voor waarin het toekennen van een vergoeding voor de kosten de bestuurlijke voorprocedure alleen mogelijk is indien de belanghebbende in de voorprocedure daarom verzoekt. In dat geval zal daarop door het bestuursorgaan bij de beslissing op het bezwaar of administratief beroep een uitdrukkelijke beslissing moeten worden gegeven. De beslissing op een dergelijk verzoek is daarmee onderdeel van de beslissing op bezwaar of beroep. Tegen die beslissing kan vervolgens desgewenst op de gewone wijze beroep bij de bestuursrechter worden ingesteld."

2. Wet Administratiefrechtelijke Handhaving Verkeersvoorschriften (WAHV)

2.1. Artikel 6, eerste lid

"1. Tegen de oplegging van de administratieve sanctie kan degene tot wie de beschikking is gericht, beroep instellen bij de officier van justitie in het arrondissement waar de gedraging is verricht. Indien niet kan worden vastgesteld in welk arrondissement de gedraging is verricht, kan beroep worden ingesteld bij de officier van justitie in het arrondissement van de woonplaats van de betrokkene."

2.2. Artikel 7, tweede lid

"In afwijking van artikel 7:16, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht stelt de officier van justitie slechts de indiener van het beroepschrift in de gelegenheid te worden gehoord."

2.3. Artikel 9, eerste lid

"1. Tegen de beslissing van de officier van justitie kan degene die administratief beroep heeft ingesteld, beroep instellen bij de rechtbank; het beroep wordt behandeld en beslist door de kantonrechter. In afwijking van artikel 6:4, derde lid, van de Algemene wet bestuursrecht, wordt het beroepschrift ingediend bij de officier van justitie die ingevolge artikel 6, eerste lid, op het administratief beroep heeft beslist. Hoofdstuk 8 van de Algemene wet bestuursrecht is niet van toepassing."

2.4. Artikel 13a, eerste lid

"De kantonrechter is bij uitsluiting bevoegd een partij te veroordelen in de kosten die een andere partij in verband met de behandeling van het beroep bij de rechtbank, en van het bezwaar of van het administratief beroep redelijkerwijs heeft moeten maken. De artikelen 7:15, tweede tot en met vierde lid, en 7:28, tweede lid, eerste volzin, derde en vierde lid, van de Algemene wet bestuursrecht zijn van toepassing. Een natuurlijke persoon kan slechts in de kosten worden veroordeeld in geval van kennelijk onredelijk gebruik van procesrecht. Het Besluit proceskosten bestuursrecht is van overeenkomstige toepassing."

3. Besluit proceskosten bestuursrecht

Artikel 1

"Een veroordeling in de kosten als bedoeld in artikel 8:75 onderscheidenlijk een vergoeding van de kosten als bedoeld in artikel 7:15, tweede lid, of 7:28, tweede lid, van de Algemene wet bestuursrecht kan uitsluitend betrekking hebben op:

kosten van door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand,

kosten van een getuige, deskundige of tolk die door een partij of een belanghebbende is meegebracht of opgeroepen, dan wel van een deskundige die aan een partij verslag heeft uitgebracht,

reis- en verblijfkosten van een partij of een belanghebbende,

verletkosten van een partij of een belanghebbende,

kosten van uittreksels uit de openbare registers, telegrammen, internationale telexen, internationale telefaxen en internationale telefoongesprekken, en

kosten van het als gemachtigde optreden van een arts in zaken waarin enig wettelijk voorschrift verplicht tot tussenkomst van een gemachtigde die arts is."